Р Е Ш Е Н И Е
№ 43634

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 60 състав,** в публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4738** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на П. А. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, подадена чрез адв. И., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0293-000016 от 23.03.2026 г., издадена от началника на Районно управление – Л. при Областна дирекция на МВР – П.. С оспорената заповед, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година“ по отношение на товарен автомобил марка „С.“, модел „Б.“, с регистрационен номер Е., номер на рама V., собственост на жалбоподателя, и са отнети 2 броя регистрационни табели с номер Е..

В жалбата и в депозираното по делото писмено становище се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради постановяването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят твърди, че като собственик на моторното превозно средство по никакъв начин не е предоставял автомобила на водача А. П. Г. и не е давал съгласие за неговото управление. Изтъква липса на фактическа възможност за контрол върху вещта, тъй като автомобилът е бил оставен на съхранение в населено място, отдалечено на около 200 км от местоживеенето му в [населено място], като към датата на проверката жалбоподателят

не е разполагал с ключовете и е държал у себе си Свидетелството за регистрация на МПС (част I и част II). Поддържа се, че роднинската връзка между собственика и водача не създава презумпция за предоставяне или съгласие за ползване. Изложени са доводи и за нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК с оглед липсата на каквото и да е виновно поведение от страна на собственика и необходимостта автомобилът да бъде използван за задоволяване на неотложни битови нужди, включително транспортно обслужване на тежко болен родител. По тези съображения се иска отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. И., който поддържа изцяло жалбата и моли същата да бъде уважена по съображенията, развити в нея и в писменото становище, като претендира присъждане на разноски по делото.

Ответникът – началникът на Районно управление – Л. при ОДМВР – П., редовно призован за съдебно заседание, не се явява, не изпраща процесуален представител и не ангажира допълнително становище по съществото на спора.

Административен съд София - град, Трето отделение, 60 състав, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството първоначално е образувано пред Административен съд – Плевен като административно дело № 313/2026 г. по описа на същия съд. С Определение № 1169 от 14.04.2026 г. по адм. дело № 313/2026 г. състав на Административен съд – Плевен е оставил без уважение искането на жалбоподателя по чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед. Впоследствие, с Определение № 1251 от 17.04.2026 г. по адм. дело № 313/2026 г., Административен съд – Плевен е приел, че действителният адресат, чиято правна сфера е засегната от приложената мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, е собственикът на автомобила П. А. П., който е с постоянен адрес в [населено място]. На основание чл. 133, ал. 1, изр. първо от АПК във връзка с чл. 135, ал. 2 от АПК производството по делото е прекратено и делото е изпратено по подсъдност на Административен съд София - град, където е образувано настоящото адм. дело № 4738/2026 г.

По допустимостта на оспорването:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК – собственик на моторното превозно средство, предмет на разпореденото прекратяване на регистрацията, чиито субективни материални права на ползване и разпореждане са пряко и непосредствено ограничени с акта. Жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, поради което се явява процесуално ДОПУСТИМА.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 26.02.2026 г. около 10:40 часа в [населено място], на кръстовището на [улица]и [улица], младши автоконтрольор / старши полицай М. А. А. при РУ – Л. към ОДМВР – П. е извършил проверка на товарен автомобил марка „С.“, модел „Б.“, с регистрационен номер Е., управляван от лицето А. П. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]. При проверката е констатирано, че водачът управлява без Свидетелство за управление на МПС (СУМПС) от съответната категория (отнето/иззето за отнети контролни точки), не носи Свидетелство за регистрация на МПС (СРМПС) част II, навлязъл е след пътен знак В1 и е спрял върху пешеходна пътека в зоната на кръстовището.

За констатираните нарушения на водача А. П. Г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 4814005 от 26.02.2026 г. за нарушения на чл. 6, т. 1, чл. 98, ал. 1, т. 5 и т. 6, чл. 100, ал. 1, т. 2 и чл. 150 от ЗДвП, като със съставянето на акта са иззети като веществени доказателства 2 броя регистрационни табели с номер Е.. Въз основа на съставения АУАН срещу водача е издадено и Наказателно постановление № 26-0293-000059 от 23.03.2026 г. от началник група в РУ – Л. при ОДМВР – П., с което на А. П. Г. са наложени административни наказания глоба в общ размер на 322,12 евро (равностойни на 630,01 лева).

Видно от приложеното по преписката Свидетелство за регистрация на МПС част I №[ЕИК] (л. 20 от делото), собственик на товарния автомобил марка „С. Б.“ с рег. [рег.номер на МПС] е жалбоподателят П. А. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0.

Въз основа на съставения АУАН Началникът на РУ – Л. при ОДМВР – П. е издал оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-0293-000016 от 23.03.2026 г. В обстоятелствената част на заповедта органът е описал констатациите от АУАН, като е отразил, че автомобилът е собственост на П. А. П., но е управляван от неправоспособния водач А. П. Г.. В разпоредителната част на заповедта административният орган е постановил: „Налагам на А. П. Г. ... принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – ПРЕКРАТЯВАНЕ РЕГИСТРАЦИЯТА НА ППС ЗА СРОК ОТ 6 МЕСЕЦА ДО 1 ГОДИНА“, като е разпоредено отнемането на 2 броя регистрационни табели с номер Е..

По делото са представени и приети без оспорване Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП и Заповед № 316з-2561 от 04.07.2022 г. на директора на ОДМВР – П., с т. 1.3 от която началниците на Районни управления при ОДМВР – П. са оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а и т. 5 от ЗДвП за нарушения, извършени на обслужваната от съответното РУ територия.

От приложените по делото писмени доказателства – декларация от собственика П. А. П., копия от Свидетелство за регистрация част I и част II, както и писмените му обяснения, неопровергани от насрещната страна, се установява, че собственикът пребивава постоянно в [населено място], автомобилът е бил оставен на съхранение в района на [населено място] / [населено място] без да бъде предоставян за управление на трети лица, ключовете не са били предоставяни на водача, а оригиналните регистрационни документи са се намирали у собственика в [населено място].

При така изяснената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – валидност на акта (компетентност на органа), спазване на установената писмена форма и изискванията за мотивиране, спазване на административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и съответствие с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. По силата на Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и издадената въз основа на нея Заповед № 316з-2561 от 04.07.2022 г. на директора на ОДМВР – П. (т. 1.3), началниците на РУ при ОДМВР – П. са надлежно оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП за нарушения, извършени на обслужваната от управлението територия. Нарушението е констатирано на територията на [населено място], обслужвана от РУ – Л., поради което издателят на акта е действал в рамките на предоставената му законова компетентност.

Заповедта обаче страда от съществени пороци във формата и мотивирането по чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК, както и е постановена в пряко противоречие с материалния закон и неговата цел (чл. 146, т. 2, т. 4 и т. 5 от АПК).

На първо място, в диспозитива на оспорения акт е допуснато грубо и непреодолимо вътрешно противоречие. Административният орган изрично е постановил: „Налагам на А. П. Г. ... принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС...“. Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП предвижда временно прекратяване на регистрацията на превозно средство на собственик, който управлява без правоспособност, както и на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Адресат на принудителната административна мярка по закон винаги е собственикът на вещта, тъй като именно в неговата правна сфера настъпват неблагоприятните правни последици от дерегистрацията на превозното средство. Водачът не е собственик на автомобила и спрямо него такава мярка не може да бъде валидно разпоредена. Постановявайки налагане на мярката на водача, а същевременно отнемайки регистрационните табели и прекратявайки регистрацията на автомобил, принадлежащ на трето лице – жалбоподателя П. А. П., органът е постановил абсурден и вътрешно противоречив диспозитив, който нарушава изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 3 и т. 5 от АПК.

На второ място, разпоредителната част на акта страда от абсолютна неопределеност на срока на наложената принуда. Административният орган е наложил мярката „ЗА СРОК ОТ 6 МЕСЕЦА ДО 1 ГОДИНА“. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП установява законодателната рамка, в границите на която компетентният орган е длъжен да определи конкретен, индивидуализиран и точно фиксиран срок на принудителната мярка. Пренасянето на общата законова рамка в диспозитива на индивидуалния административен акт, без определяне на точен срок на действие на ограничението, лишава акта от ясна воля и нарушава императивното изискване на чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК. Адресатът на мярката е поставен в състояние на пълна правна несигурност кога изтича действието на наложеното ограничение и кога възниква правото му да поиска възстановяване на регистрацията на МПС по реда на чл. 143 от ЗДвП.

На трето място, заповедта е издадена в пълно несъответствие с материалния закон и при съществено нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. По своята правна същност принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП са форма на държавна принуда с превантивен и преустановителен характер (чл. 22 от ЗАНН), насочена към осигуряване безопасността на движението по пътищата и предотвратяване на правонарушения. Законодателното решение по чл. 171, т. 2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП за налагане на ПАМ на собственик, чието превозно средство е управлявано от неправоспособен водач, почива на изискването за дължима грижа от страна на собственика да не предоставя, преотстъпва, разрешава или допуска управлението на притежавания от него автомобил от лице без необходимата правоспособност (в какъвто смисъл е и изричната забрана по чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП). Принудителната мярка не може да се превръща в необоснована имуществена репресия спрямо собственик, който по никакъв начин – нито с действие, нито с бездействие – не е съпричастен към извършеното нарушение.

От събраните по делото доказателства по категоричен и несъмнен начин се установява, че жалбоподателят П. А. П. нито е предоставял превозното средство за ползване, нито е разрешавал или знаел за управлението му от водача А. П. Г.. Собственикът живее и работи в [населено място], докато превозното средство е било оставено на съхранение на 200 км разстояние; жалбоподателят не е предавал ключовете за автомобила, а свидетелството за регистрация част I и част II се е намирало непрекъснато в негово държане в [населено място], което изключва всякакво намерение за пускане на автомобила в движение. Самата роднинска връзка между собственика и водача не създава презумпция за съгласие или съпричастност към управлението.

Административният орган, в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е събрал никакви данни относно начина, по който водачът е осъществил фактическата власт върху автомобила, и не е изложил никакви фактически мотиви за твърдяно „допускане“ от страна на собственика. При липса на каквато и да е субективна или обективна връзка между поведението на собственика и противоправния резултат, налагането на ПАМ – прекратяване на регистрацията на автомобила – засяга правата и законните интереси на жалбоподателя в степен, явно несъизмерима с преследваната от закона цел, в пряко нарушение на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК. Преследването на целите на безопасността на движението не може да се осъществява чрез засягане на лица, които не са допринесли за правонарушението и са взели мерки за ограничаване на достъпа до автомобила чрез задържане на регистрационните документи.

По изложените съображения оспорената заповед за прилагане на ПАМ се явява незаконосъобразна като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в несъответствие с материалния закон и при неспазване на принципа на съразмерност и целта на закона, поради което следва да бъде отменена изцяло.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От доказателствата по делото се установява, че

оспорващият е заплатил държавна такса в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента) съгласно указанията на съда и 500 евро адвокатско възнаграждение. По делото е направено искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на жалбоподателя, поради което в полза на П. А. П. следва да бъде присъдена сумата от 505,11 евро, платима от бюджета на Областна дирекция на МВР – П., в чиято структура се намира издателят на незаконосъобразния административен акт.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд София - град, Трето отделение, 60 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на П. А. П., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0293-000016 от 23.03.2026 г., издадена от началника на Районно управление – Л. при Областна дирекция на МВР – П., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е постановено прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство – товарен автомобил марка „С.“, модел „Б.“, с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца до 1 година, и са отнети 2 броя регистрационни табели с номер Е..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – П. да заплати от бюджета си в полза на П. А. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, сумата в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента), представляваща направени по делото разноски за внесена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: